

ling, og så ved vi efter valget, hvad vælgerne mener.

(Kort bemærkning).

Marion Pedersen (V):

Det er jo rigtigt. Til gengæld ved vi også, at befolkningen meget gerne vil vide, hvilken side man hælder til, når der skal dannes regering, hvis man får magt, som man har agt.

Fru Marianne Jelved gled meget let og elegant uden om hr. Jakob Axel Niensens spørgsmål. Så jeg vil da godt spørge, om fru Marianne Jelved mener, at SF og De Radikale står tættere hinanden end De Radikale og Socialdemokraterne.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det gør SF og De Radikale på en række områder. Men det synes jeg at SF'erne selv må svare på.

Det er fuldstændig entydigt, at der er en række områder, som vi også finder vigtige, hvor Det Radikale Venstre og SF er tættere på hinanden, end vi lige for øjeblikket er på Socialdemokraterne, Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti. Det er helt korrekt.

Men jeg er glad for, at der er en Venstrekvinde, som også går ind for det samarbejdende folkestyre, for flerpartisystemet og for, at vi deler os efter anskuelser. Det giver håb.

Formanden:

Tak til fru Marianne Jelved. Inden jeg giver ordet til den næste ordfører, vil jeg lige tilkendegive, at vi holder spisepause fra kl. 18.00 til kl. 19.00

Så er det hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Vi hører ofte statsministeren tale om, at Danmark skal føre en aktivistisk udenrigspolitik, hvor småstatskomplekserne skal lægges på hyl- den. Men hvem er det egentlig, der lider af komplekser i det her land? Er det nationen, som statsministeren siger, eller er det statsministeren?

Statsministeren lever med en slags fantomsmerter: Smerte over samarbejdspolitikken under anden verdenskrig, smerte over koldkrigen og smerte over studenteroprørene. Disse komplekser har ført os længere og længere ind i Irakkrigen og Afghanistankrigen morads og gjort Danmark til et langt mere sandsynligt terrormål. Disse komplekser har detroniseret Danmark fra

førstepladsen med hensyn til at give bistand til verdens fattigste.

Statsministeren indledte folketingssamlingen med at tale om Danmarks rolle i Irak og Afghanistan, men talen var jo blottet for virkelighedsfornemmelse. Irak står midt i en blodig borgerkrig, og flere NATO-folk vurderer, at Afghanistan er tabt. Statsministeren benægter det åbenlyse og voksende modsætningsforhold i verden med religiøse grupperingers fremmarch, terroren, der eksploderer, og voksende tabstal i krige- ne i Afghanistan og Irak. I stedet holder statsministeren krampagtigt fast i en forestilling om, hvordan verden burde være.

Det er de virkelige kompleksers kampplads, det er lige dér, hvor man mister realitetssans og virkelighedsfornemmelse og stædigt hæfter sig fast i sit eget billede, sin ideologi på bekostning af realitet og sit ideal på bekostning af virkeligheden.

Indsatsen over for den helt store udfordring, den største af dem alle, som ikke bare Danmark, men hele kloden står over for, har denne regering direkte svækket i 5 år. Nu kom den så, men blev pakket ind i en tom og uforpligtende snak om langsigtede mål om fremtidig selvforsyning og ikke mindst i, at regeringen senere i år vil præsentere en langsigtet energiplan – 5 år og et hjørnespark senere!

Så sent som i går råbte britiske forskere vagt i gevær. Konsekvenserne på grund af klimaforandringerne er langt mere alarmerende, fordi lange tørkeperioder gør det umuligt at producere fødevarer for en større og større dele af klodens befolkning. Det er manglende virkelighedsfornemmelse at holde klima- og energiproblemer ud i strakt arm.

Kl. 17.40

Jeg ved jo nu, at statsministeren er en følsom mand, for det kunne man læse i Politiken i søndags, hvor statsministeren sagde:

»Jeg føler, at jeg som moderne liberal er lige så optaget af, at vi har et rent miljø, at vi bekæmper den globale fattigdom, og at vi leverer offentlige velfærdsydelser på allerhøjeste niveau, som de venstreorienterede påstår, at de er.«

Så lad mig spørge vores følsomme og lidt kompleksramte statsminister direkte: Er det ikke rigtigt, at det vil kræve et krav om en halvering af CO₂-forbruget inden for en 20-års periode, og at forbruget af fossile brændstoffer som følge deraf skal reduceres markant? Er det ikke også rigtigt, at vi politisk må sætte målet meget højt, hvis vi skal sikre, at f.eks. 80 pct. af elfor-